

Sygn. akt III Ca 936/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędzia SO Gabriela Sobczyk

SR (del.) Roman Troll

Protokolant Marzena Makoś

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2015 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa E. M. (M.)

przeciwko S. M.

o podwyższenie alimentów

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 9 kwietnia 2015 r., sygn. akt V RC 465/14

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2 o tyle, że określone w punkcie 1 alimenty zasądza od pozwanego na rzecz powódki od dnia 9 września 2014 roku;**
- 2. oddala apelację w pozostałej części;**
- 3. nie obciąża powódki kosztami postępowania odwoławczego;**
- 4. odstępuje od obciążania powódki nieuiszczonymi kosztami sądowymi w postępowaniu odwoławczym.**

SSR (del.) Roman Troll SSO Leszek Dąbek SSO Gabriela Sobczyk

Sygn. akt III Ca 936/15

UZASADNIENIE

Powódka E. M. żądała zasądzenia na jej rzecz od pozwanego S. M. alimentów w kwotach po 2 500 zł miesięcznie, w miejsce alimentów w kwotach po 500 zł ustalonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 03 10 2011r. oraz zasądzenia na jej rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie twierdziła, że z uwagi na długi upływ czasu od zasądzenia ostatnich alimentów zwiększyły się jej potrzeby.

Pozwany S. M. wniósł o oddalenie powództwa ponad kwotę 600 zł, podnosząc że jego sytuacja majątkowa uległa pogorszeniu, albowiem na skutek urazu kręgosłupa zmuszony był podjąć terapię i przekwalifikować się aby móc podjąć zatrudnienie.

Sąd Rejonowy w Gliwicach w wyroku z dnia 09 04 2015r. zasądził

od dnia 09 04 2015r od pozwanego na rzecz powódki alimenty w kwotach po 700 zł miesięcznie, oddalił powództwo w pozostałym zakresie, orzekł o kosztach procesu

oraz nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w części zasądzonej alimenty.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia przywołał regulacje: art.138 k.r.o. i art. 133 § 1 k.r.o. i art. 135 k.r.o. Stwierdził, że w niniejszej sprawie od czasu ustalenia ostatnich alimentów zwiększył się zakres usprawiedliwionych potrzeb powódki. W tym samym czasie uległa także zmianie sytuacja materialna pozwanego, który obecnie nie pracuje. Wziął pod uwagę posiadane przez niego wykształcenie, kwalifikacje zawodowe, informacje Powiatowych Urzędów Pracy o istniejących ofertach pracy oraz aktualne koszty utrzymania powódki (ocenił, że podane przez jej matkę koszty utrzymania w wysokości 4 000zł miesięcznie znacznie odbiegają

od normalnych kosztów utrzymania i potrzeb dziecka w wieku powódki). Następnie uznał, że alimenty w kwotach po 700 zł miesięcznie są adekwatne do potrzeb powódki

oraz aktualnych możliwości zarobkowych pozwanego i w tej części uznał powództwo od daty wyrokowania za uzasadnione, a w pozostałym zakresie jako bezzasadne powództwo oddalił.

O kosztach procesu orzekł na podstawie regulacji art. 102 k.p.c., a rygor natychmiastowej wykonalności nadał wyrokowi w oparciu o regulację art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżyła powódka **E. M.** w części oddalającej alimenty, która wniosła o zmianę wyroku przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki alimentów w kwocie po 1 500 zł miesięcznie począwszy od czerwca 2014r. i zasądzenie od pozwanego na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, względnie uchylenie wyroku w części oddalającej powództwo w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Zarzuciła, że przy ferowaniu wyroku popełniono błąd w ustaleniach faktycznych, polegających na przyjęciu, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, że obecne uzasadnione potrzeby małoletniej powódki nie uzasadniają zasądzenia na jej rzecz alimentów w wyższej kwocie oraz że możliwości zarobkowe pozwanego nie pozwalają na zaspokajanie potrzeb powódki w żądanej przez nią wysokości.

Pozwany S. M. wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie na jego rzecz od powódki zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Między innymi podnosił, iż żądane przez powódkę alimenty w wysokości 1 500 zł są wygórowane i w żaden sposób ich wysokość nie została przez powódkę wykazana. Podał także, iż aktualnie znalazł zatrudnienie i otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 2 100 zł miesięcznie oraz że pogarsza się jego stan zdrowia z powodu pogłębiającego się urazu kręgosłupa.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenia powódki uznając,

że mają one źródło w regulacji art. 138 k.r.o. w związku z art. 133 § 1 k.r.o.

i art. 135 § 1 i § 2 k.r.o. oraz prawidłowo rozpoznał sprawę.

Ustalenia faktyczne składające się na postawę faktyczną orzeczenia mają podstawę we wskazanych przez Sąd Rejonowy źródłach dowodowych.

Zawarte w nich informacje są logiczne, nawzajem się uzupełniają i potwierdzają i jako takie są w pełni wiarygodne.

Skarżąca w ramach podniesionego w apelacji zarzut popełnienia przez Sąd Rejonowy „błędu w ustaleniach faktycznych” kwestionuje dokonaną przez ten Sąd ocenę prawną poczynionych ustaleń dotyczących kosztów utrzymania powódki w kontekście ich zakwalifikowania „do usprawiedliwionych potrzeb zarobkowych uprawnionego” w rozumieniu regulacji art. 135 § 1 k.r.o. (kwestionuje subsumcję ustaleń pod wskazaną normę prawną)

Dlatego zarzut ten nie ma wpływu na powyższą ocenę.

Na podstawie bezspornego pomiędzy stronami oświadczenia pozwanego uzupełniono podstawę faktyczną orzeczenia ustalając dodatkowo, że pozwany obecnie pracuje i zarabia około 2.100 zł netto miesięcznie.

Z tych też względów Sąd odwoławczy z powyższą modyfikacją przyjął

za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego w swym zasadniczym zarysie jest prawidłowa.

Pozwany jest ojcem małoletniej powódki, która z racji swojego wieku

nie jest w stanie samodzielnie się utrzymywać i z mocy art. 133 § 1 k.r.o. ciąży na nim obowiązek jej alimentacji.

Ostatnie alimenty zostały ustalone w wyroku Sądu Okręgowego

w G. z dnia 3 10 2011r. w sprawie o sygn. akt XII RC 1020/11 w wysokości po 500zł miesięcznie.

Od tego czasu do chwili wniesienia powództwa upłynął okres blisko 3 lat, w którym powódka rozwinęła się fizycznie i rozpoczęła naukę w szkole podstawowej, przez co zwiększyły się jej potrzeby.

W następstwie tego wzrosły koszty jej utrzymania i Sąd pierwszej instancji słusznie ocenił, że nastąpiła zmiana stosunków w rozumieniu regulacji art. 138 k.r.o. uzasadniająca podwyższenie dotychczasowych alimentów.

Małoletnia mieszka wspólnie z matką, która zapewnia jej mieszkanie

i z uwagi na jej wiek w dalszym ciągu realizuje swój obowiązek alimentacyjny przez sprawowanie nad nią pieczy oraz czynienie starań o jej wychowanie,

przez co głównie na pozwanym spoczywa obowiązek przyczyniania się do ponoszenia pozostałych kosztów utrzymania córki.

Zakres jego obowiązku wyznacza regulacja zawarta w art. 135 § 1 k.r.o., stosownie do której jest zobowiązany on łożyć środki utrzymania odpowiadające usprawiedliwionym potrzebom powódki i swoim możliwością zarobkowym.

Jak słusznie zauważył Sąd pierwszej instancji posiada on wykształcenie wyższe (jest magistrem ekonomi), doświadczenie w pracy jako doradca klienta,

biegłą znajomością języka niemieckiego, a średnia wysokość wynagrodzenia oferowanego na rynku pracy dla osób o podobnym dla niego kwalifikacjach zamykała się w okresie objętym powództwem kwotą 3.000zł brutto miesięcznie (około 2.400 zł netto miesięcznie).

Jego zarobki wynoszą obecnie 2.100zł netto miesięcznie i są zbliżone

do wskazanych ofert pracy.

Biorąc to zatem pod uwagę oraz fakt, że występowanie na rynku pracy ofert pracy nie zawsze jest równoznaczne z uzyskaniem zatrudnienia przyjąć należy jego obecne zarobki odpowiadały jego możliwością zarobkowym (w całym okresie objętym pozwem).

Po potrąceniu z nich prawomocnie zasądzonych alimentów w wysokości po 700 zł miesięcznie na jego utrzymanie pozostaje mu kwota 1.400 zł miesięcznie.

Zgodnie z poczynionymi przez Sąd Rejonowy ustaleniami jego niezbędne koszty utrzymania wraz z kosztami dojazdu do powódki zamykają się kwotą około 1.600 zł miesięcznie.

Przewyższają one zatem posiadane przez niego - po uiszczeniu zasądzonych alimentów - środki finansowe przeznaczone na jego własne utrzymanie.

Dlatego nie jest on w stanie płacić powódce żądanych od niego

w apelacji alimentów, co w odniesieniu do okresu w którym uwzględniono powództwo czyni apelację bezzasadną w rozumieniu regulacji art. 385 k.p.c.

i to niezależnie od oceny podniesionego w apelacji zarzutu „błędu w ustaleniach faktycznych” (ocena tego zarzutu jest zatem bezprzedmiotowa).

Wskazane powyżej: przewidziana w regulacji art. 138 k.r.o. zmiana stosunków oraz posiadane przez pozwanego możliwości zarobkowe istniały

już w chwili wniesienia powództwa.

W świetle dokonanej powyżej oceny prawnej powództwo w części żądania zasądzenia od pozwanego na rzecz skarżącej alimentów w kwotach po 700zł miesięcznie było zatem uzasadnione również w przypadku okresu od wniesienia pozwu do wydania przez Sąd pierwszej instancji zaskarżonego orzeczenia,

co w tej części czyni apelację uzasadnioną i prowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku w oparciu o regulację art. 386 § 1 k.p.c..

Reasumując zaskarżony wyrok jest w części wadliwy i dlatego apelację powódki jako w części uzasadnioną uwzględniono zmieniając wyrok

w sposób wskazany w punkcie 1 sentencji w oparciu o regulację art. 386 § 1 k.p.c. a w pozostałym zakresie apelację jako bezzasadną oddalono na mocy regulacji art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego oraz nieuiszczonych kosztach sądowych orzeczono odpowiednio w oparciu o regulację art. 102 k.p.c.

oraz art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 07 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz.U. 2014r. poz. 1025), biorąc pod uwagę,

że z uwagi na charakter sprawy (powódka dochodziła alimentów), rodzaj istniejącej pomiędzy stronami więzi rodzinnej oraz fakt, że pozwana musiałaby spełnić świadczenia z zasądzonych na jej rzecz niezbędnych środków utrzymania, w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek o którym mowa jest w regulacji art. 102 k.p.c., przemawiający za nie obciążaniem skarżącej obowiązkiem ich uiszczenia.

SSR (del.) Roman Troll SSO Leszek Dąbek SSO Gabriela Sobczyk